

רע"פ 5332/20 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית, פלונית

בית המשפט העליון

רע"פ 5332/20

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלונית

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-ע"פ 62950-07-19 מיום 08.06.2020 שניתן על ידי כב' השופטים: א' דראל, ע' זינגר ו-א' רון

בשם המבקש:

עו"ד יעקב קמר

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים א' דראל, ע' זינגר ו-א' רון) בע"פ 62950-07-19 מיום 8.6.2020, שבגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט י' מינטקביץ') בת"פ 34272-01-18 מיום 11.3.2019 ומיום 11.6.2019, בהתאמה.

2. מטעמי צנעת הפרט יצוין בתמצית כי על פי הנטען בכתב האישום, המבקש הועסק כמורה בבית ספר יסודי במהלך שנת הלימודים 2015-2016. במסגרת עבודתו נהג המבקש לקיים שיעורי תגבור אליהם זימן מספר מצומצם של תלמידים בכל פעם, ובמהלכם ביצע מעשים מגונים ב-6 מתלמידותיו - קטינות מתחת לגיל 14 - ב-5 אירועים שונים (להלן: המתלוננות).

בין היתר, חיבק המבקש את המתלוננות, ליטף ועיסה את כתפיהן, צווארן, גבן ומותניהן, וזאת לעיתים אף מתחת לבגדיהן. הכול, לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיני.

3. בהכרעת דינו, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של מעשה מגונה שביצע כלפי שתיים מהמתלוננות, ר' ו-א', בשני אירועים שונים, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; וזיכה אותו מיתר העבירות שיוחסו לו.

נקבע כי "מן הראיות עולה תמונה ברורה ומצערת, כי הנאשם [המבקש - י' א'] ביצע מעשים מגונים בשתיים מתלמידותיו"; אולם ביחס ל-3 מבין המתלוננות האחרות "נותר ספק בשאלה אם מעשיו של הנאשם [המבקש - י' א'] מהווים מעשה מגונה", ואילו המשיבה חזרה בה מהאישום הנוגע למעשים שיוחסו למבקש כלפי המתלוננת השישית, לאחר שמיעת הראיות בתיק.

4. הרשעת המבקש בעבירה שיוחסה לו כלפי א' התבססה על עדותהבית משפט השלום, אשר התרשם כי "מדובר בנערה נבונה", וכי ניתן לקבוע על סמך דבריה ממצאים "ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים".

עדות א' אף שימשה כראיית "סיוע" לצורך הרשעת המבקש בעבירות שיוחסו לו כלפי ר', אשר נסמכה בעיקרה על חקירתה בפני חוקרת ילדים, והערכת חוקרת הילדים כי דבריה אמת, בציינה כי ר' מסרה בחקירתה תיאורים מפורטים, המעוגנים בזמן ובמקום, בליווי תגובות תואמות.

בית המשפט הוסיף כי צפה בסרט המתעד את החקירה, ועל יסוד צפייתו התרשם כי ניתן לאמץ את מסקנות חוקרת הילדים; כי ר' "נבונה, בטוחה בעצמה ונעימת הליכות, המודעת לחובתה להעיד אמת" ולהשלכות דבריה; וכי בעת שתיארה את מעשי המבקש ניכרו בה תגובות גופניות ורגשיות התואמות את דבריה.

בהתייחס לעדות המבקש, צוין כי עדותו בבית המשפט "הייתה לקונית והתמקדה בהרעפת שבחים עצמיים על מסירותו ויכולותיו", וכי לאור ההתרשמות מעדותו, לא ראה בית המשפט לתת להכחותיו את המעשים משקל של ממש המקום ספק ביחס למעשים המיוחסים לו.

5. בית המשפט הוסיף עוד ודחה את טענת המבקש בעניין זיהום העדויות. נקבע כי אומנם המתלוננות שוחחו ביניהם על המעשים בטרם דיווחו למנהלת בית הספר; אולם, לא היה בכך כדי להשפיע על גרסותיהן של א' ו-ר', ואף לא על גרסותיהן של חלק שתיים מהמתלוננות האחרות; וכי מנהלת בית הספר, אשר הייתה מודעת לחשש מפני זיהום החקירה, טיפלה בנושא באופן מושכל שהביא לצמצום חשש זה.

כמו כן, נדחו טענות המבקש שלפיהן מדובר ב"עלילה", וכי חוסר דיוק בזמנים בגרסאות המתלוננות מטיל בהן ספק. נקבע כי המבקש לא סיפק כל הסבר מדוע יעלילו עליו תלמידותיו בכזב כי נגע בהן; וכי כפי שציינה חוקרת הילדים, פערי הזמנים בגרסאות המתלוננות נובעים מתפיסת הזמן השונה של ילדים ביחס למבוגרים.

6. בגזר דינו, הדגיש בית משפט השלום את חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש, הנובעת בין היתר מהשילוב שבין הפגיעה המינית בקטינות לבין המעילה באמון שניתן בו במסגרת תפקידו; וקבע כי המעשים פגעו במתלוננות "פגיעה ממשית" וכי "תוצאותיהם ילוו אותן עוד שנים רבות קדימה".

לאחר שסקר את מדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש הוא בין 10 ל-30 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית, וכי בשים לב לחלופי הזמן מביצוע המעשים ולנסיבותיו האישיות – ובכלל זה, היעדרו של עבר פלילי לחובתו – יש למקם את עונשו "בצידו הנמוך" של המתחם "אך לא בתחתיתו".

בסופו של דבר, השית בית המשפט על המבקש 13 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת מין נגד קטין; 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת מין או הטרדה מינית; וחייבו בתשלום פיצוי ל-ר' ול-א' בסך 15,000 ש"ח ו-10,000 ש"ח, בהתאמה.

7. ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

נקבע כי הכרעת דינו של בית משפט השלום מנומקת היטב, ומבוססת על התרשמותו מהראיות שהוצגו לפניו, וכי בנסיבות העניין אין מקום להתערב בממצאיו העובדתיים ובמסקנות הנובעות מהם.

בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, בין היתר, כי צפה אף הוא בחקירה "המוסרטת" פני חוקרת הילדים, והתרשם באופן דומה להתרשמות בית משפט השלום.

למרות "הקושי המשמעותי", כהגדרתו, באשר לגרסתה של ר' בכל הנוגע לא', בנסיבות דן בית משפט השלום נימק כדבעי את הכרעת דינו.

בהתייחס לגזר הדין, נקבע כי לנוכח מעשי המבקש, אף שהוא נעדר עבר פלילי והגם שזוכה משלושה מבין חמשת האישומים שיוחסו לו, "באיזון הכולל" עונשו מוקם בתוך המתחם באופן ראוי וכך גם העונש שנגזר עליו בפועל.

8. מכאן הבקשה שלפניי, אשר לצידה הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת עליו.

בבקשה למתן רשות ערעור, המשתרעת על פני 78 עמודים, שב המבקש ומעלה טענות רבות כלפי הכרעת הדין וגזר הדין, הדומות בעיקרן לאלו שטען בערעורו לבית המשפט המחוזי.

המבקש מוסיף וטוען כי בקשתו מעוררת סוגיות משפטיות עקרוניות הנוגעות לחקירת ילדים והעדתם, וכי נגרם לו עוול חמור ואי-צדק כתוצאה מהסתמכות בית המשפט על עדויות המתלוננות, באופן המצדיק מתן רשות ערעור.

9. עוד טוען המבקש, כי המתחם שנקבע בעניינו והעונש שנגזר עליו מחמירים יתר על המידה ואינם מתיישבים

עם עקרונות הענישה, וזאת בין היתר לנוכח היותו נעדר עבר פלילי, כמו גם לכך ש"לא הוכח כל נזק מיוחד שנגרם למתלוננות", כלשונו.

10. להשלמת התמונה יצוין כי בהחלטתי מיום 30.7.2020 הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש עד להחלטה אחרת בעניינו.

11. לאחר שעיינתי בבקשה למתן רשות ערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם לו.

זאת ועוד, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019)).

12. עניינו של המבקש אינו נמנה על מקרים אלה.

חרף ניסיונו לשוות לבקשתו נופך עקרוני, טענותיו נסובות על עניינו הפרטי בלבד ומופנות בעיקרן כלפי ממצאי עובדה ומהימנות אשר אין דרכה של ערכאת הערעור בכלל - וערכאת הערעור "בגלגול שלישי" בפרט - להתערב בהן.

13. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין או אי צדק כלשהו, העשוי להצדיק מתן רשות ערעור.

טענות ההגנה הרבות ששוטח המבקש בבקשתו נידונו ונדחו לגופן בידי הערכאות הקודמות, אשר היו ערות בין היתר גם לקשיים עליהם הצביע בעדויות המתלוננות; ובית משפט השלום אף נקט משנה זהירות בהימנעו מהרשעת המבקש בחלק מהאישומים שיוחסו לו, וזאת מחמת הספק בדבר כוונות מעשיו באישומים אלה.

בנסיבות אלה, אין די בדחיית טענות ההגנה שהעלה המבקש, או בהרשעתו המנומקת אשר התבססה על התרשמות הערכאות הקודמות מעדויות המתלוננות, כדי לעורר כל חשש לעיוות דין או אי צדק כאמור.

14. אף איני סבור כי עונשו של המבקש מחמיר עימו יתר על המידה או סוטה מגבולות מדיניות הענישה הנוהגת, באופן המצדיק מתן רשות ערעור.

מעשיו של המבקש, אשר ניצל את מעמדו ותפקידו כמורה על מנת לפגוע במתלוננות הקטינות לשם סיפוק יצריו המידיים - ראויים לכל גינוי ולענישה הולמת ומרתיעה, משהמבקש הפר את האמון שניתן בו כמורה ומחנך.

15. זאת ועוד, יש לדחות את טענות המבקש הממעיטות מחומרת הפגיעה במתלוננות ומהנזק שנגרם להן, ומוטב היה היו נאמרים כלל.

כפי שציינתי לא אחת, המדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן, וניסיון החיים מלמד כי במקרים רבים רישומן של פגיעות מעין אלה שפגע המבקש במתלוננות אינו נמחה בנקל (וראו למשל: ע"פ 82/20 מדינת ישראל נ' אייזק, פסקה 13 (19.2.2020)).

16. אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שנגזר עליו ביום 13.9.2020 עד השעה 10:00 בבית המעצר בכלא ניצן ברמלה, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ג באלול התש"ף (2.9.2020).

ש ו פ ט